

Dušičková úvaha

Byl trapný dušičkový čas. Všude bylo studeno a mokro, zima, nevlídno, hroby mokré a duše stulené hluboko. Šla na hřbitov na otcův hrob a pomodlila jsem se. Pak jsem po otčenáši uslyšela tatínkův hlas „jdi za maminkou, ať není smutná“ a vyrazila jsem domů. Mám sice mnoho sourozenců, ale pověst blouznivce, tuláka odjakživa a praštěnce mám jen já.

Moje maminka seděla smutně na posteli, oči starého člověka vyhaslé touhou podílet se na životě nás všech, kteří ji málokdy přizvou. Většinou pochodujeme kolem jako podivné figury a snažíme se ji dobře nakrmit, úspěšně přebalit, ale chováme se k ní jako nepotřebné, nemocné a osamělé (proto se taky takto musí cítit). Dost často mamince říkám, aby si vzala své dvě francouzské hole a bila nás všechny, jak tam tak pochodujeme a když nedosáhne, aby házela přímo před sebe; vždycky někoho trefí a uleví se jí. Jenže ona je strašně hodná. Vždycky byla.

Tak jsem si k ní sedla, k té Ženě, která vychovala dobře devět dětí a nikdy nás neopustila ve svých modlitbách. Hladila jsem ji po těch milých rukou s tenkou kůží a skvrnami na hřbetech a bylo mi dobře. Chtěla jsem ji rozveselit, proto jsem se musela jakoby zdravě naštvat a vyprávět jí o svém těžkém životě, o tom, jak můj muž jel na ryby a zůstal tam čtrnáct hodin v mraze, jak vzal sebou šlechetně našeho psa, který do té doby vždy chtěl jet s ním, avšak po návratu z tohoto rybího výletu utíká pokaždé do nejzazších koutů našich pokojů, vždy, když se k němu náš rybář blíží oblečený – v tiché hrůze, že by jej vzal zase ven. Žehrala jsem na svůj těžký život, na to bláznění rybářské, vyprávěla jsem o mužově chrápání, jak jej přitom dusím polštáři a jak bych nejraději vylila do jeho otevřených úst deci vody, až by chrochtal jak velryba a moje maminka se tak smála, že se počůrala přímo na posteli.

Myslím, že svoji dušičkovou návštěvu jsem odvedla dobře.

A můj tatínek se jistě v nebi usmíval.

Lidka Hénková

<https://slovakteraleci.com>

